

iber:Camera

martha argerich
piano

nelson goerner
piano

mozart
beethoven
xostakóvitx
ravel

dimecres 5 de novembre de 2025, 20 h
palau de la música

FUNDACIÓ
VILA CASAS

**aquest programa
ha estat possible gràcies
al suport de la fundació vila casàs**

Wolfgang Amadeus Mozart

(1756 – 1791)

Sonata per a piano a quatre mans, en do major, KV. 521 (1787)

I. Allegro / II. Andante / III. Allegretto

Ludwig van Beethoven

(1770 – 1827)

Grosse Fugue per per a dos pianos, Op. 134 (1826)

Dmitri Xostakóvitx

(1906 – 1975)

Concertino per a dos pianos, en la menor, Op. 94 (1953)

Maurice Ravel

(1875 – 1937)

Ma mère l'oye, per a piano a quatre mans, M. 60 (1908 – 1910)

I. Pavane de la Belle au bois dormant. Lent

II. Petit Poucet. Très modéré

III. Laideronnette, Impératrice des pagodes. Mouvement de marche

IV. Les entretiens de la Belle et de la Bête. Mouvement de valse modéré

V. Le jardin féérique. Lent et grave

La Valse, per a dos pianos, M. 72 (1919 – 1920)

durada total del concert: 105 minuts (entreacte inclòs)

Martha Argerich

Nascuda a Buenos Aires, Martha Argerich va començar a estudiar piano als cinc anys amb Vincenzo Scaramuzza. Considerada una nena prodigi, puja als escenaris des de molt petita. El 1955 es trasllada a Europa i estudia a Londres, Viena i Suïssa amb Seidlhofer, Gulda, Magaloff, Madame Lipatti i Stefan Askenase.

El 1957, Martha Argerich guanya el primer premi als concursos de Bozen i Ginebra, i el 1965 el Concurs Chopin de Varsòvia. A partir de llavors, la seva carrera recull un triomf darrere l'altre.

Encara que el seu temperament la porta cap a les obres virtuoses dels segles XIX i XX, es nega a considerar-se una especialista. El seu repertori és ampli i abasta des de Bach fins a Bartók, Beethoven, Schumann, Chopin, Liszt, Debussy, Ravel, Franck, Prokófiev, Stravinsky, Xostakóvitx, Txaikovski i Messiaen.

Convidada habitual per les orquestres i festivals més prestigiosos d'Europa, el Japó, Amèrica i Israel (amb Zubin Mehta i Lahav Shani), també destaca en la música de cambra. Toca i grava regularment amb el pianista Nelson Freire, el violoncel·lista Mischa Maisky, el violinista Gidon Kremer així com amb Daniel Barenboim.

La seva discografia és immensa: Martha Argerich grava per a EMI/Erato, Sony, Philips, Teldec i DGG. Les seves gravacions més recents inclouen els concerts núm. 1 i 3 de Beethoven (Premi Grammy) i els concerts núm. 20 i 25 de Mozart amb Claudio Abbado, un recital a Berlín amb Da-

niel Barenboim (Mozart, Schubert, Stravinsky), un disc d'actuacions en directe a Buenos Aires amb Daniel Barenboim, dedicat a Schumann, Debussy i Bartók, i un disc a duo amb Itzhak Perlman dedicat a Schumann, Bach i Brahms. Molts dels seus concerts s'han retransmès per televisió a tot el món.

Martha Argerich ha rebut nombrosos premis per les seves gravacions: "Grammy Award" pels Concerts de Bartók i Prokófiev amb Charles Dutoit, "Gramophon - Artist of the Year", "Best Piano Concerto Recording of the Year" pels Chopins, "Choc" du Monde de la Musique pel seu recital d'Amsterdam, "Künstler des Jahres Deutscher Schallplatten Kritik", "Grammy Award" per la Ventafoes de Prokófiev amb Mikael Pletnev.

Amb l'objectiu d'ajudar als joves, el 1998 es converteix en Directora Artística del Festival Beppu Argerich del Japó. El 2002 crea el Progetto Martha Argerich a Lugano, i més recentment el Festival Martha Argerich d'Hamburg.

Nelson Goerner

Nelson Goerner s'erigeix com un dels pianistes clàssics més destacats del panorama actual, aclamat per les seves interpretacions de profunda artísticitat i lirisme, imbuïdes d'una convicció estimulante i un domini tècnic magistral.

Com a recitalista, Goerner és un convidat habitual dels escenaris més prestigiosos a nivell mundial. A la temporada 2025/26, actuarà al Théâtre des Champs-Élysées i a la Philharmonie de París; al Wigmore Hall de Londres; al Festival International de Piano de La Roque d'Anthéron; al Festival International Piano aux Jacobins de Tolosa; a The Phillips Collection a Washington D.C.; i realitzarà una gira en duet amb Martha Argerich per Espanya i a París.

La seva trajectòria orquestral inclou col·laboracions amb nombroses orquestres de renom, com la Royal Concertgebouw Orchestra, la NHK Symphony Orchestra, l'Orchestre Philharmonique de Radio France, la LA Phil, la Dallas Symphony Orchestra, la Helsinki Philharmonic Orchestra, la Deutsche Kammerphilharmonie, la Philharmonia i l'Orquestra Nacional d'Espanya, al costat de directors de la talla d'Alain Altinoglu, Vladimir Ashkenazy, Elim Chan, Sir Mark Elder, Ivan Fischer, Neeme Järvi, Paavo Järvi, Fabio Luisi, Jonathan Nott, Vasily Petrenko, Esa-Pekka Salonen, Jukka-Pekka Saraste i Kazuki Yamada. Ha participat en prestigiosos festivals, entre ells el Festival de Salzburg, La Grange de Meslay, el Festival International de Musique de Menton, el Festival de Tsinandali, el Festival Internacional d'Edimburg, el Festival de Verbier, els Sommets Musicaux de Gstaad, Schleswig-Holstein i els BBC Proms.

Goerner inaugura la temporada 2025/26 al Festival George Enescu amb l'Orchestre Philharmonique de Monte Carlo, seguit d'actuacions amb la Netherlands Philharmonic Orchestra, la City of Birmingham Symphony Orchestra, l'Orchestre National du Capitole de Toulouse, la Utah Symphony, la Hamburg Symphony Orchestra, l'Orquestra Simfònica de São Paulo i el seu retorn al Teatre Colón amb la Filharmònica de Buenos Aires.

Grau músic de cambra, Goerner col·labora habitualment amb Martha Argerich, Renaud Capuçon, Sol Gabetta, Gary Hoffman, Alexei Ogrintchouk i Tedi Papavrami. Formada a la temporada 24/25, Goerner continuarà actuant en trio amb Ning Feng i Edgar Moreau per tot Europa durant la temporada 25/26.

Goerner manté una llarga relació amb l'Institut Chopin de Varsòvia, amb el qual ha publicat diversos àlbums de repertori inusual per al segell discogràfic de l'Institut, rebent diversos premis Diapason d'Or. El més recent d'aquests prestigiosos guardons li fou atorgat el 2019 pel seu darrer llançament, que inclou obres de Godowski i Paderewski, com la colossal Variacions i Fuga Op. 23 d'aquest últim.

Goerner grava principalment per a Alpha Classics. La seva discografia amb aquest segell inclou obres de Liszt, Albéniz, Chopin, Beethoven, Brahms, Debussy, Schumann, Fauré i Franck. Entre els seus reconeixements destaquen: ser l'elecció de France Musique pel seu àlbum més recent de Liszt el 2024; el Gramophone Editor's Choice

pel seu Brahms; el Diapason d'Or de l'any per la seva gravació de Debussy; la Gravació del Mes de BBC Music Magazine pel seu àlbum d'obres de Schumann; el Choc de Classica i el Diapason d'Or pel seu àlbum dels Preludis de Chopin; i una gran aclamació de la crítica per la seva gravació de la Sonata Hammerklavier Op. 106 de Beethoven. Ha estat guardonat, a més, amb el premi "Gloria Artis", la distinció cultural més important de Polònia, i també ha rebut el Premi Konex de Platí de la Fundació Konex a Buenos Aires el 2019.

Nascut a San Pedro, Argentina, el 1969, Goerner va estudiar amb Jorge Garrubba, Juan Carlos Arabian i Carmen Scalcione. L'any 1986, va guanyar el Primer Premi al Concurs Franz Liszt de Buenos Aires, cosa que li va valer una beca per treballar amb Maria Tipo al Conservatori de Ginebra. El 1990, Nelson Goerner va obtenir el Primer Premi al Concurs de Ginebra.

Nelson Goerner viu a Suïssa amb la seva muller i el seu fill. És un col·laborador orgullós i actiu de l'organització humanitària Ammala.

Mozart: Sonata KV 521 per a quatre mans

Al manuscrit d'aquesta sonata es pot llegir la data de finalització de l'obra: 29 de maig de 1787. És el mateix dia en què Mozart va rebre la notícia de la mort del seu pare. El caràcter de l'obra no té res a veure amb aquest fet luctuós, més aviat al contrari. El llenguatge juganer i alegre típic de Mozart recorre l'obra de dalt a baix, donant feina per igual als dos intèrprets i amb tocs de bon humor especialment al darrer moviment. Aquell mateix dia, Mozart va enviar la sonata juntament amb una carta al seu amic Gottfried von Jacquin. D'una banda li comunicava la notícia de la mort de Leopold Mozart i, de l'altra, animava a la seva germana Franziska (alumna de piano de Wolfgang) a començar a estudiar la sonata ja que "és bastant difícil". Uns mesos més tard l'obra es va publicar, però les dedicatàries van ser les germanes Nanette i Barbette Natrop, filles d'un ric empresari vienès (la primera d'elles s'acabaria casant amb el germà de Gottfried i Franziska). Es tracta de l'última sonata per a piano a quatre mans de Mozart i, sens dubte, una obra mestra molt allunyada del concepte de "música per a aficionats" que tant agradava als editors vienesos.

Beethoven: Grosse Fugue Op. 134, per a dos pianos

La Gran Fuga va ser composta com a darrer moviment del Quartet de corda Op. 130, però a l'editor li va semblar que, per les seves dimensions, tenia prou entitat com per publicar-la sola. Així que va convèncer Beethoven per a que escrivís un darrer moviment alternatiu per al quartet i la Gran Fuga va adquirir vida pròpia. També és cert que els darrers quartets de Beethoven no van tenir bona acollida: hi va haver qui els va titllar "d'horror indesxifrable i incorregible", inclosa aquesta fuga. Beethoven en va fer una versió per a piano a quatre mans el manuscrit de la qual va restar perdut durant més de 100 anys: es va trobar l'any 2005 en una biblioteca i va ser subhastat per gairebé dos milions d'euros. Està considerada una de les obres més difícils de Beethoven, plena de contrastos i de jocs harmònics avançats al seu temps. Stravinski la considerava "el miracle perfecte de tota la música" i el mateix Beethoven la tenia com una de les seves millors pàgines. La interpretació requereix, a

més de sensibilitat musical i compenetració, una energia constant.

Xostakóvitx: Concertino per a dos pianos, Op. 94

Xostakóvitx era pianista, i dels bons. Coneixia molt bé les possibilitats de l'instrument i, malgrat que se'l recorda més per les seves simfonies, quartets de corda i òperes, val la pena recuperar la seva música per a piano (i per a dos pianos). Quan el seu fill Maksim tenia 16 anys i estudiava piano al Conservatori de Moscou, Xostakóvitx li va dedicar aquest Concertino per a ser interpretat amb una companya de promoció, Alla Maloletkova. Tres anys més tard, en complir 19 anys, Maksim també va ser l'encarregat d'estrenar el Concert per a piano núm. 2 del seu pare. El Concertino es va estrenar el 8 de novembre de 1954 i, a part d'aquesta obra, se'n van interpretar d'altres de Xostakóvitx, alguna d'elles amb l'autor al piano. El primer enregistrament discogràfic d'aquesta obra el van protagonitzar pare i fill. El Concertino és una obra breu (dura uns 8 minuts) però intensa: hi ha fragments profunds i enigmàtics, i d'altres on sembla recordar la seva etapa de pianista acompanyant de cinema mut, amb aclucades d'ull a la música de circ, moments trepidants i una exigent sincronització entre els intèrprets.

Ravel: Ma mère l'Oye, per a quatre mans

La suite Ma mère l'Oye va ser escrita l'any 1908 per a piano a quatre mans. Els intèrprets de l'estrena van ser dos preadolescents: Jean Leleu i Geneviève Durony. Segons el mateix Ravel, "el propòsit d'evocar en aquestes peces la poesia de la infantesa m'ha dut naturalment a simplificar la meua escriptura i a fer-la més sòbria." El títol de l'obra és manllevat del recull de contes de fades que Charles Perrault va publicar l'any 1697 —Histoires ou contes du temps passé, avec des moralités : Contes de ma mère l'Oye— que conté la famosa Caputxeta vermella. Aquest personatge, però, no va "inspirar" Ravel que va preferir altres protagonistes com la Bella Dormient, les Fades o en Cigronet. Per completar la suite també va utilitzar altres contes clàssics, com La Bella i la Bèstia de Madame Leprince de Beaumont o el poc conegut La serp verda de Madame d'Aulnoy. L'obra és, efectivament, poètica i juganera, però també transmet un punt

de nostàlgia i melangia. A instàncies de Jacques Rouch, director del Théâtre des Arts, l'any 1911 Ravel va instrumentar i adaptar l'obra per tal de ser representada en forma de ballet per mirar de fer una certa competència als Ballets Russos de Diàguilev que estaven triomfant a París amb la música de Stravinski.

Ravel: La Valse, per a dos pianos

La Valse és una obra gestada al llarg de més de tretze anys. Ja l'any 1906 Ravel explica el projecte que té entre mans: “No és molt subtil el que m'ocupa: un gran vals, una espècie d'homenatge a la memòria del gran Johann Strauss. Ja es coneix la meua intensa simpatia per aquest admirable ritme i com penso que l'alegria de viure s'expressa a través de la dansa.” El projecte del “gran vals” es va estrenar en format simfònic el 12 de desembre de 1920 a París. El mateix Ravel va escriure aquestes línies explicant el fil conductor de l'obra que inicialment havia de titular-se Viena: “Uns núvols de tempesta deixen entreveure a estones unes parelles que ballen un vals. Els núvols escampen a poc a poc i veiem una enorme sala plena d'una massa de gent que gira. L'escena es va aclarint progressivament. La llum de les làmpades del sostre ho il·lumina tot. Som a la cort imperial del 1835.” Ravel definia el seu vals com un remolí fantàstic i fatal. Es tracta d'un vals apoteòsic endimoniadament perfecte, ple de recursos harmònics i rítmics que no ens deixa descansar ni un segon.

David Puertas Esteve, divulgador musical

la temporada ibercamera agraeix el suport de: _____

amb el suport de

Generalitat
de Catalunya
Departament
de Cultura

Institut
Català de les
Empreses
Culturals

Ajuntament de
Barcelona

Financiado por
la Unión Europea
NextGenerationEU

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

Pla de Recuperação,
Transformação e Resiliência

mitjans col·laboradors

LAVANGUARDIA

Cat *W*úsica

amb la col·laboració de

telinformática*

Soluciones Integrales

ibercamera col·labora amb

apropa
cultura
una porta
a la inclusió

ESCENA!25

#QUADERN
CULTURA

col·labora amb nosaltres

Si voleu col·laborar amb nosaltres i conèixer els nostres programes de patrocini,
contacteu amb ibercamera@ibercamera.com

segueix-nos

organitza

Temporada Ibercamera, SAU

Ibercamera és una empresa de:

GRUPCAMERA

Av. Diagonal 467, 1er 2a B - 08036 Barcelona

www.ibercamera.com

ibercamera@ibercamera.com

T. 93 317 90 50

Edició: Ibercamera, SAU

Imatge gràfica: Enric Satué

Disseny gràfic: Estudi Neus Pacheco

iber:Camera

proper concert

17/11/2025 – l'auditori

cinquena de beethoven
orquestra mozarteum salzburg
julia hagen, violoncel
trevor pinnock, director
mozart, dvořák, beethoven

t. 93 317 90 50

www.ibercamera.com